

LÁNG ORSOLYA

senki és semmi laknak egy házban

saját bejáratú szobát akartam
de úgy látszik egy ajtó nem minden
a papírvékony falak miatt nem tudom
a szobámban kopog-e valaki hajnalonta
magas sarkú cipőben készülődik valahova
a csöppet sem otthonos viseletben
a papírvékony falak miatt nem tudom
mellettem lesznek-e egyre hevesebbek
az önfeledt nyögések a szerelem hangjai
alig megkülönböztethetőek
a gyengeelméjűek kommunikációjától
a papírvékony falak miatt nem tudom
az én szobámban fúj-e a szél
zúgnak fafúvósai az óriási lombok
itt süllyedt-e el nyolcvanöt ember
egy gumicsónakon miután hiába lengették
levetett trikójukat a menekülés reményében
itt vannak karnyújtásnyira mint a szellemek
akikről meggyőződni akarva a levegőbe markolunk
itt vannak a szerencsétlenek és szélhámósok
az áldozatok gyilkosai
a gyilkosok áldozatai
itt sincs menedéke a menekültnek
és a rászoruló itt sem kap semmit

nem kértek bebocsátást szabad
ki-bejárásuk van a papírvékony filteren át
amit mind közönségesen és pontatlanul
fálnak hívunk
végül nagy peckesen besétál az oligarcha és
körbemutat ez itt mind az enyém
enyém a pénz enyém a hatalom
de mire kell neki a raklapon a matrac
a papírok az asztalon a kaktuszok az aloék
és a könyvek?
nyilván mindent levegőnek néz
csak hát a tudat hogy övé a levegő is
benne a senki fiai a semmi lakói

törökvészi tavasz előtanulmány a nyárhoz

véletlenül találtam vissza
az ülő oroszlán alakú sziklához
egy másik útvonalon
anya minden szerelmét elhozta ide
csacsogták a lányaid
te meg hogy mindig is akartál egy oroszánt
és attól félsz hogy egyszer megkapod

odalent a völgyben
abban a házban innen bármelyikben
alszol
itt fent nőttél fel a hegyen

elkerültük egymást te már
félárva voltál amikor én még
meg sem születtem nekem
húgom született amikor
te először szültél

egy elszetett kamaszkor
kettesével vett lépcsőfokai fölött
a pad amelyen sokszor vártál
anyádra aki a völgybe révedve
halott apádra gondolt
most ázott tűzhelyszagú

az egykori tengerfeneket
fúrókagylónyomok jelzik
a tanösvény szerint domináns
itt az árvalányhaj
a finoman meghajló virágzatok
lágyszellőben mozgást visznek
a dolomittömb nyugalmába

aztán a kanyarulat után
ahol csak az számít rá aki
tudja hogy ott van
jó találkahely
a lerobbantott fejű szifinx

Harca a jóval

Ha valaki kitarlja a kezét a szélbe,
az már szép. A szeplők ráadásnak.
Mintha homokviharba keveredett test,
pollent gyűjtő méh puha potroha volna.
Amint átnyújt egy kulcscsomót, közölük az egyik,
egy szárnyas kulcs, két oldalán lépcsőfokokkal,
kifíttven. A kilátó talpfákból készült csigalépcsője.
Ezt így senki nem fogja érteni. Még ő sem.
Ahogyan nem emlékszik már a gyerekkori
titkosírására, amit ő talált ki, ő fejtett meg.
A lombtenger steppelt, selyemzöld paplan.
Egy lottónyeremény hatásával bíró túlzott napsütés.
Próbál olyan nyugodt lenni, amilyennek
látszik. Az anyák szenvedélyes aggodalma
vonzza, az őt kizáró figyelem. Már Murphy
törvényében sem bízhat: akkor sem jön,
amikor nem várja. A nő, akit maszk nélkül
talán fel sem ismerne, s aki mindig abban a pillanatban
megy el az ablaka előtt, amikor felnéz.
Tudja, hogy a dolgokban – hiába vigyáz rájuk –
beépített elévülés van. Próbál úgy élni, hogy
történet legyen, ne elbeszélő.